

Fra

Falkensfjerrne

bd. 2,

(1998)

10

Af: Fru Marie Grubbe

Af: Kapitel I

Den Luft, der laa under Lindetræernes Kroner, havde vugget sig frem over den brune Hede og de tørstige Marker; den var bleven baget af Solen og støvet af Vejene, men nu var den renslet af det tætte Løvhang, svaret af de kjølige Lindelblade, og Duften af Lindens gule Bløster havde gjort den fugtig og givet den Fylde. Nu laa den og blinkede stille og sa- ligt op i det lysegrønne Hvalv, lysterregnet af sagte dirrende Blade og af hvidgule Sommerfugles flimmerende Vingeblag.

De Menneskelæber, som aandede denne Luft, vare svulmende og fiske, den Barn, den højnede, var ung og spæd. Barmen var spæd og Foden var spæd, Midjen smal, Vaksien slank, og der var en vis mager Stryke i den hele Skikkelse. Frodigt var kun det stærke, dunkeltgylde Haar, der halvt var bundet og halvt hang løst; for den lille, mørkeblaa Højelsure var gleden af og lang om Halsen i sine kryttede Hagebaand med paa Ryggen som en lille Munkehærte. Ellers var der intet Kloster- ligt ved Drægten; en bred og ligeskaaren Lærretskraave slog ned over en lavendelblaa Ivergarnskjole med korte og vide, opskaarne Ærmer; ud af dem brusede et Par store Poseærmer af fint, hollandsk Lin. En høj- rød Sløffe sad paa Brystet og højroede Sløjfer paa Skoene.

Hun gik med Hændene paa Ryggen og med foroverbøjet Hoved. Med legende, sirlige Skridt gik hun langsomt op ad Gangen; men ikke ligefrem; hun gik i Bagter; snart var hun ved at støde imod et Træ paa den ene Side, snart var hun ved at komme ud mellem Træerne paa den anden Side. En Gang imellem standsede hun, rystede Haalet fra Kin- hvide og saae op mod Lyset. Det dæmpede Skjær gav hendes bærne- hvide Ansigt en matgylden Lød, der gjorde de blaaladne Skygger under

Øjnene mindre synlige; de røde Læber blev purpurbrune og de store, blaa Øjne blev næsten sorte. Hun var nydelig var hun: lige Pande, svagt krogset Næse, kort, skarpkaaren Underlæbe og stærk, rund Hage og fint rundet Kind og ganske smaa Øren og rent og skarpt tegnede Bryn ... Hun gik og smilte, lei og fankeløst, tænkte paa Ingenting og smilte i Harmoni med Alt omkring hende. Hun kom til Ende med Gan- gen, standsede og gav sig til at svinge rundt paa Hælen, halvt til højre og halvt til venstre, stadig med Hændene paa Ryggen, med Hovedet lige, Blikket opad, og hun nynnede monotont og afbrudt i Takt med sin Svingen.

Der laa to Graasensfliser og var Trappetrin med til Haven, til Haven og det skarpe, hvide Sollys. Den skyfri, blaahvide Himmelsaae lige med i den, og den smule Skygge, der var, holdt sig læt ind til Foden af de klippede Buksbomhække. Det skar i Øjnene, selv Hælken stod og gnistrerede Lyset fra sine blanke Blade i skarpe, hvide Blink. Ambræen slæbte sig i hvide Smitler ud og ind, frem og tilbage om tørstige Balsam- niner, Boboreller, Gyldenlækker og Nelliker, der stod og stak Hove- dene sammen ligesom Taar paa aaben Mark. Ærterne og Bønnene herne ved Lavendelrækken vare ved at falde fra Stængerne af Varme, Mørgenfuernerne havde opgivet det Hede og stod og saae Solen lige op i Ansigtet, men Valmuerne havde kastet deres store, røde Blomster- blade og stod i de bare Stilke.

Barnet i Lindesalleen sprang ned over Trinene, løb gennem den sol- hede Have, med bøjet Hoved, som man løber over en Gaard i Regnvejr. Hun styrede hen imod en Trekant af dunkle Taks træer, smuttede om bageved dem og gik saa ind i den store Lavstue, der var en Levning fra de Belowers Tid. En vid Rundkreds af Almetræer havde de flettet sam- men foroven, saavidt Crenene kunde naa, og der runde Hød i Midten havde de givet til med Lægter og Rafter. Slyngende Roser og valske Kaprifolier groede stærkt op i Afimeløvet og tættede godt, men til den ene Side var de slaet fejl, og Humlen, der var planter efter med, havde forkyttet Afimelkvistene og magtede ikke selv at lukke for Huller.

For Indgangen til Stuen laa der to hvidmalede Havhest; derinde stod der en lang Træbænk og et Bord, Pladen til Bordet var af Sten; stor og oval havde den været, men det Meste af den laa paa Jorden i tre Strykker, kun et lille fjerdede laa løst over det ene Hjørne af Bordrammen. Ved det satte Barnet sig, tog Benene op paa Bænken, lænede sig tilbage og lagde Armene over Kors. Hun lukkede sine Øjne og sad ganske stil- le; der kom et Par smaa Rynker i Panden, en Gang imellem bevægede hun Øjenbrynene og smilte lei:

10

15

20

25

30

35

40

„I Stuen med de røde Purpurtaapper og den forgyldte Alkove ligger Griseldis for Margrevens Fødder, men han støder hende bort; nys har han revet hende op fra det lune Leje, nu aabner han den smalle, rundbuede Dør, og den kolde Luft strømmer ind paa den stakkels Griseldis, der ligger paa Gulvet og graader, og der er intet Andet mellem det kolde Nattepuust og hendes varme, hvide Legeme end det tynde, tynde Lin. Men han jager hende ud og laaser Døren efter hende. Og hun trykker den nøgne Skulder op til den kolde, glatte Dør og hulker og hører ham gaa blødt inde paa Gulvets Taapper, og gjennem Nøgskullet kommer Lyset fra den dultende Kjaerte og sætter sig som en lille, rund Sol paa hendes blottede Bryst. Og hun lister sig bort og gaar ned ad den mørke Marmeltrappe og der er ganske stille, hun hører ikke andet end den bløde, klæppende Lyd af sine nøgne Fødder paa de isenonde Stentrin. Saa kommer hun udenfor. Sneen ... nej, det regner, det skyldregner, og det unge, kolde Vand plasker ned paa hendes Skulder; Intet klæber fast til hendes Legeme, og Vandet driver ned ad hendes bare Ben, og hun træder med de skære Fødder i det bløde, kolde Dyrnd, der glider glat ud til Siden under Fodbladet. Og Vinden ... Buskene river hende og flænger hendes Kjole, nej, hun har jo ingen Kjole paa ... som det flængede mit brune Skjortel — der maa vist allerede være Nødder i Fastruplund, alle de Nødder, der var paa Viborg Marked ... Gud veed, om Anc har faaet Ro i sine Lænder ... Nej! Bruhnylde! — den vilde Ilest sprænger afsted ... Bruhnylde og Grimmild — Dronning Grimmild vinke ad Macdonen, vender sig og gaar bort. (Og de slæber Dronning Bruhnylde frem, og en lav, sort Karl med svære, lange Arme, En som Bertel i Bornhuset, tager i hendes Brætre og rykker det over, og han smører hendes Kirtel og hendes Underkjortel af hende, og med sine sorte Næver stryger han Guldvingene af de hvide, myge Arme, og en stor, halv-nøgen, brun og laadden Karl lægger sin haarede Arm om hendes Liv, og med sine plumpe, brede Fødder træder han Sandalerne af hende, og Bertel vilder hendes lange, sorte Fødder om sin Haand og trækker bort med hende, og hun følger ham med foroverbøjet Krop, og den Store lægger sine svedige Haandflader paa hendes nøgne Ryg og skubber hende fremad, fremad hen til den sorte, fingsende Lingsi, og de slænger hende ned i det graa Støv paa Vejen og de krytzer Lilestens lange Hale om hendes Ankler ...“

Saa kom Rynkeme igjen og blev der længe, hun rystede paa Hovedet og saae mere og mere fortraadelig ud, endelig slog hun Øjnene op, nej — sig sig halvt og saac sig træt og mistornøjet omkring.

Myggene dansede henne for Aabningen mellem Humlerankerne, og

det drev paa derrude fra Haven stødvís med Duft af Mynte og Hjærtens-tryd og imellem med Duft af Dild og Amniskaal. En lille, rundmelumsk, gul Edderkop løb kaldrende hen over hendes Haand og fik hende til at springe op fra Bænken. Hun gik hen mod Indgangen og rakte efter en Rose, der sad oppe i Løvet, men hun kunde ikke naa den. Saa gik hun udenfor og plukkede af Slyngrosene; jo mere hun plukkede, jo ivrigere blev hun, og snart havde hun Skjortet faldt. Hun bar dem ind i Løvstuen og satte sig ved Bordet. Een for een tog hun dem op af Skjødets og lagde dem paa Stenpladen tæt op til hinanden, og snart var Stenen skjult under et blegbrødt, duftende Svær.

Den sidste Rose var tagen, hun glattede Skjortets Følde og de løse Blomsterblade og de grønne Blade, der havde sat sig fast i Kjølens Luv, strøg hun af, og blev saa siddende med Hænderne i Skjødets og saac paa Rosenfloren.

Denne Blomsterblød, der krusede sig i Skjaer og Skygger, fra Hvidt, der rødmer, til Rødt, der blaaner, fra fugtig, Røsa, der næsten er tung, til et Lilla saa let, at det kommer og gaar som om det drev i Luften —. Hvert enkelt, rundt Blomsterblad, yndigt hvælvet, blødt i Skyggen, men i Lyset med tusinde neppe synlige Gnister og Blink; med alt sit favre Rosenblod samlet i Aarer og spredt i Ijunden ... og saa den tunge, søde Duft, den drivende Em af den røde Nektar, som koger i Blomsternes Bund.

I hurtigt strøg hun sine Armer op og lagde de nøgne Arme ned i Rosernes milde, fugtige Kjølighed. Hun vred dem rundt i Roserne, der med løste Blade flagrede mod Jorden, saa sprængt hun op og fejede med et Strøg Alt det bort, der var paa Bordet og gik ud i Haven, rettede paa sine Armer. Med blussende Kinder og hastige Skridt gik hun ned gennem Gængene og ud, og fulgte saa langsomt Havedyget op mod Kjørevejen. Paa den var der kørte tør indkjørslen til Gaarden et Læs Hø vælret; flere Læs holdt bageved og kunde ikke komme frem. Ladetogden pryglede Kuskens med en brun Strøk, hvis Polttur glimmede i Solen.

Lyden af Slagene gjorde et ullyggeligt Indtryk paa Barmen, hun holdt sig for Ørene og gik hastigt op mod Gaarden. Kjaelderøren ned til Bryggerseet stod aaben; hun smuttede dermed og slog Døren i efter sig.

Det var den fortenaarige Marie Grubbe, Datter af Htr. Erik Grubbe til Tjale Hovedgaard.

Af: Kapitel XVI

Hun var bleven tyklig og bløg og der var en dvelende Lathed over alle hendes Bevægelser. Hendes Blik var for det Meste forunderlig tomt og